

Udskriftsdato: 13. december 2025

KEN nr 9296 af 15/02/1994 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-7-94 om handicappet barn - apotekerpakke - plejeartikler - merudgifter ved forsørgelsen

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 20732-90

Ankestyrelsens principafgørelse O-7-94 om handicappet barn - apotekerpakke - plejeartikler - merudgifter ved forsørgelsen

Resume:

Udgiften til en apotekerpakke med plejeartikler, der skulle anvendes i forbindelse med medicingivning, blodprøvetagning, skiftning og renholdelse af venekateter var en merudgift ved forsørgelsen, som kunne afholdes efter bistandslovens § 48 i det omfang de nævnte plejeartikler ikke blev stillet til rådighed af kommunens hjemmepleje.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

05-06-2009

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 48, stk. 1

Sagsfremstilling:

Forældrene til et barn med akut lymfoblast leukæmi søgte om hjælp til dækning af udgiften til en apotekerpakke med plejeartikler, som skulle anvendes ved barnets pleje i hjemmet i forbindelse med, at hun som led i behandlingen af sygdommen i en periode på 8 til 10 måneder skulle bære et indopereret plastikkateter.

Det var oplyst, at alle blodprøver skulle tages gennem kateteret, og at al medicin og alle blodtransfusioner skulle gives gennem dette. Huden omkring kateteret skulle holdes ren for at undgå infektion.

I forbindelse med barnets udskrivelse fra sygehus, hvor behandlingen var iværksat, blev forældrene instrueret i skiftning og medicingivning. Sygehusets apotek tilbød at levere en færdig pakke, som indeholdt de nødvendige plejeartikler til en pris á 251,15 kr.

Kommunen gav afslag på ansøgningen.

Ankenævnet tiltrådte kommunens afgørelse.

Ankenævnet begrundede afgørelsen med, at de omhandlede udgifter havde en sådan snæver sammenhæng med den behandling, der var iværksat af sygehuset, at der ikke var grundlag for at anse udgiften som en merudgift ved forsørgelsen af barnet. Nævnet fandt heller ikke mulighed for at sidestille udgiften med medicinudgifter og således yde tilskud efter bistandslovens § 48.

Såfremt der ikke var mulighed for, at udgiften kunne afholdes af sygehusvæsenet, af kommunens hjemmeplejeafdeling eller lignende fandt nævnet, at der var grundlag for at afholde udgiften efter bistandslovens § 46 a, såfremt de økonomiske betingelser herfor var opfyldt. Nævnet hjemviste derfor dette spørgsmål til kommunen.

Sygehusets socialrådgiver indbragte på forældrenes vegne afgørelsen for Ankestyrelsen. Under sagens behandling anmodede Ankestyrelsen Sundhedsstyrelsen om en udtalelse om, hvorvidt udgiften til apotekerpakken var en udgift, der påhvilede sygehusvæsenet.

Sundhedsstyrelsen udtalte, at der var tale om en hjemmeplejeudgift, og at de omhandlede plejeartikler normalt ville blive stillet til rådighed af kommunens hjemmeplejeordning, uanset om hjemmesygeplejersken eller et familiemedlem, som var instrueret heri, foretog de daglige skiftninger og sårpleje m.v.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på præcisering af afgrænsningen mellem bistandslovens § 48 og behandlingsudgifter/redskaber, der afholdes af sygehusvæsenet.

Afgørelse:

Udgiften til den ansøgte apotekerpakke var en merudgift ved forsørgelsen af barnet, som kunne afholdes i det omfang den kommunale hjemmepleje ikke stillede de omhandlede plejeartikler til rådighed.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at der var tale om plejeartikler, som ikke anvendtes i selve behandlingen af barnets sygdom, men som et led i hendes særlige behov for pleje som følge af sygdommen.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse.